

**UCHWAŁA NR XIII/118/2015
RADY MIEJSKIEJ W DREZDENKU**

z dnia 28 października 2015 r.

w sprawie nadania nazwy rondu położonemu na terenie miasta Drezdenko

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 1515)

uchwala się, co następuje:

§ 1. Rondu położonemu na terenie miasta Drezdenko przy drodze wojewódzkiej nr 158 nadaje się nazwę - **Rondo im. Jana Kilińskiego.**

§ 2. Położenie ronda uwidoczniono na załączniku graficznym do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Drezdenka.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Drezdenku

Adam Kołwzan

253/4

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 18 ust.2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 1515) podejmowanie uchwał w sprawach nazw ulic i placów będących drogami publicznymi lub nazw dróg wewnętrznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych należy do wyłącznej właściwości rady gminy.

Na terenie miasta Drezdenko w ciągu drogi wojewódzkiej nr 158 zostało wybudowane rondo, które aktualnie nie posiada żadnej nazwy.

Z wnioskiem o nadanie nazwy dla ronda: Rondo im. Jana Kilińskiego do Burmistrza Drezdenka zwrócił się Cech Rzemiosł Różnych Międzychodzko-Drezdenecki w Międzychodzie. Wniosek swój uzasadnia m.in. tym, iż Jan Kiliński jest patronem rzemiosła, a od jego nazwiska biorą się nazwy najwyższych odznaczeń rzemieślniczych „Medal Jana Kilińskiego” oraz odznaka honorowa „Szabla Kilińskiego”.

Jan Kiliński - szkic biograficzny.

Jan Kiliński (ur. 1760 w Trzemesznie w Wielkopolsce, zm. 28 stycznia 1819 w Warszawie) – jeden z pułkowników powstania kościuszkowskiego, uczestnik spisków powstańczych, należał do Rady Warszawy od roku 1791. Z zawodu był szewcem. Do Warszawy przybył w roku 1780, a w 1788 roku uzyskał tytuł mistrza szewskiego. Był członkiem Związku Rewolucyjnego. W dniach 17 (Wielki Czwartek) i 18 kwietnia 1794, w czasie insurekcji warszawskiej stanął na czele ludu. Po dwóch dniach walk z silnym garnizonem rosyjskim, dowodzonym przez Osipa Igelströma, oswobodzono stolicę. 19 kwietnia insurekcja przyłączyła się do powstania kościuszkowskiego i uznała Kościuszkę za Najwyższego Naczelnika Siły Zbrojnej Narodowej. Władzę przejęła Rada Zastępcza Tymczasowa, do której Kiliński został powołany przez króla jako jedyny przedstawiciel średniego mieszczaństwa. 28 czerwca 1794 roku Kiliński wysłał oddziały z Warszawy na front. 2 lipca 1794 został mianowany przez Kościuszkę pułkownikiem i upoważniony do wystawienia pułku piechoty i objęcia w nim nominalnego dowództwa (XX regiment).

Po upadku powstania uciekł do Poznania, gdzie został aresztowany przez Prusaków i wydany Rosji. Po wyjściu z więzienia w Twierdzy Pietropawłowskiej w Petersburgu w 1796, zamieszkał w Wilnie, gdzie brał udział w konspiracji za co został ponownie pojmany przez Rosjan i wywieziony w głąb Rosji. Po powrocie z niewoli nie angażował się w życie publiczne. Pisał pamiętniki (wyd. pośmiertnie w 2 tomach - 1830 i 1899). Został pochowany pod kościołem na warszawskich Powązkach, lecz jego mogiła została zniszczona w czasie przebudowy kościoła